

Ur arkivet - sommarläsning med Livets Goda.se: Harlan Estate 1990-2006

Att Bill Harlan skulle bli en av Napa Valleys stora namn syntes aldrig i någon kristallkula. Hans bakgrund är brokig och kantad av äventyr och misslyckade affärer. Som ung reste han runt i Afrika på motorcykel och väl hemma i Kalifornien igen hade han först svårt att få jobb. Ett tag i mitten av 1960-talet levde han till och med som professionell pokerspelare på casinon vid Lake Tahoe. Intresset för vin började smyga sig på honom då han var med vid den stora öppningen av Mondavi Winery i Oakville, som ägde rum under en veckas tid 1966. Än mer fascinerades Bill Harlan av den stora entreprenörsanda som Robert Mondavi hade. Inom honom började en dröm om att själv någon gång äga en vingård växa fram. Något kapital att förverkliga den drömmen hade han inte, istället började han rent kunskapsmässigt att förbereda sig för en eventuell kommande karriär inom vinnäringen. Många år senare, när han har börjat tjäna pengar, gjorde han inspirationsresor till Toscana, Mosel, Bourgogne och Bordeaux. "Det var i Bordeaux han förstod var han ville göra om han någon gång skulle bli vinodlare, men det var i Bourgogne han lärde sig vikten av odling, det unika läget och att ett vin måste ha en känsla av ett specifikt ursprung", berättar Don Weaver, sedan 1974 vapendragare och närmast förtrogna med Bill Harlan. Tillbaka till 1960-talet. Någon formell utbildning hade Bill Harlan inte, däremot var han en skicklig marknadsförare (inte minst av sig själv), och alla de arbeten han sökte krävde högre utbildning och fina examen. Dessutom såg han lite väl bohemisk ut i sitt spretiga skägg och axellånga hår - och han bar heller inte upp en kostym med värdighet. Men han försökte ändå. Han klippte sig och klädde upp sig och så fick han jobb som trader på en av de firmor som tidigare hade ratat honom. Men efter sex månader lämnade han firman och tog jobb inom fastighetsbranschen. Redan första året kom han som trettioåring att tjäna 115 000 dollar och året efter 120 000 dollar - det var gyllene år inom fastighetsbranschen och marken i norra Kalifornien var het. År 1972 hade han ett stort uppdrag i Lake County i norra Kalifornien och passerade då genom Napa Valley titt som oftast. Vid den här tiden bodde han på en läckande husbåt i Sausalito. Ett tag byggde han husbåtar och sålde, men det var inte riktigt vad han ville göra. Han ville skapa värde i något, inte sälja. Eftersom han saknade affärsmässiga kvalifikationer, startade han en egen rörelse inom försäkrings- och finansbranschen, men misslyckades kapitalt och förlorade ett stort mål, därmed också en stor summa pengar, i en domstolstvist. Men Bill Harlan reste sig och tillsammans med en kollega lyckades han ro hem ett kontrakt på ett utvecklingsprojekt i och utanför San Francisco, värt över en miljard dollar. Nu när pengarna åter började rulla in, lyfte Bill Harlan blicken mot Napa Valley, men han visste inte riktigt varför. Hans goda vän Carl Doumani, som vid den här tiden ägde Stags Leap Winery, berättade för Bill att det fanns en nergången country club till salu längre upp i dalen. Bill var inte alls intresserad - istället hade drömmen om att plantera vin, bygga ett litet vineri och göra vin åter börjat ta form, något som hade kommit på modet i mitten på 1970-talet. "Jag ville ju bosätta mig i Napa Valley för att komma undan all business, inte för att skapa nya", berättar Bill Harlan när han minns tillbaka. Så blev det inte. En söndag åkte Bill och Carl för att besöka klubben och när de satt där på däck intill poolen och drack en drink, såg Bill det som han under så många års tid hade tränats att se - potentialen i

mark och fastigheter. Två dagar senare köpte han klubben och har sedan dess lyft den till att bli den mest exklusiva i dalgången - Meadowood Resort. Nu när Bill Harlan var etablerad i Napa Valley skulle han också börja göra vin. Det hela började med att han och Robin Lail grundade Merryvale i St Helena. Det var här som Bill mötte Don Weaver. Don hade bott i Napa Valley sedan 1974 och var vid tiden assisterande vinmakare för Heitz Cellars (han arbetade sju år på Heitz). Det var genom Heitz som han kom i kontakt med Bill Harlan, som behövde hjälp med utrustningen under sin första skörd 1985 på Merryvale. "Jag hjälpte honom, men tyckte faktiskt att han var en rätt besvärlig typ - men 25 år senare är jag kvar hos honom", säger Don och skrattar. Don Weaver arbetade som vinmakare på Merryvale ett par skördar, men hade tidigt hjälp av Bob Levy som tidigare hade arbetat på Rombauer som vinmakare. Den fann snart att Bob Levy var en mycket skickligare vinmakare än vad han själv någonsin kunde bli, och tog därför ett steg tillbaka. Sedan dess har Don varit företagets ansikte utåt - något som vare sig Bill Harlan eller Bob Levy har önskat vara, och Bob Levy har allt sedan dess ansvarat för vinmakningen. Redan under de tidigare åren på Merryvale, hade Bill Harlan börjat inse var han verkligen ville göra - ett prestigevin med sitt eget namn på etiketten. Under tio års tid fram till 1985, hade han därför köpt ihop ett stort antal små lotter som tillsammans bildade en drygt 93 hektar stor egendom på bergssluttningarna ovanför Oakville. Det är den egendomen som idag är Harlan Estate. Att de finaste vinerna odlades på bergssluttningar han hade förstått när han besökte vingårdarna i Toscana, där alla de bästa vinerna kom från sluttningar. Vingårdarna började planteras 1985 och han och Bob Levy gjorde det första vinet redan 1987 (då ett fat, och året efter två fat), men det var först med årgång 1990 som vinet lanserades. Årgångarna 1987, 1988 och 1989 gjordes och buteljerades, men såldes aldrig. Man har kvar en del av flaskorna som ett minne av tiden innan man fann den rätta kvaliteten. Fram till 1995 sålde man en del av det vin man inte ville buteljera under namnet Harlan Estate till Merryvale. Fram till och med 1996 gjordes vinet på Merryvale i St Helena, som Bill Harlan då var delägare i (Bill sålde 49 procent av Merryvale år 1991, och resten år 1996). Sedan 1990 och fram till 1997 har vinet alltid varit en cabernetbaserad bordeauxblend, men 1998 gjordes vinet uteslutande av Cabernet Sauvignon. Av Kaliforniens superviner är Harlan det som framställs i störst volym - mellan 1 200 och 2 200 lådor per år beroende på årgången. Det ursprungliga vineriet, som idag är hem för syskonfirman Bond, användes till Harlan Estate fram till och med skörden 2002 - sedan flyttades man till ett helt nytt, vackert vineri högre upp på kullen mitt emot. "Ska man göra ett kompromisslöst vin, måste man ha ett gott samspel med naturen, men man måste också ha oddsen på sin sida", säger Bill Harlan. Skörden är alltid sen - från mitten av oktober till mitten av november - en direkt följd av att vingårdarna är belägna på ganska branta sluttningar. "Vi är upptagna fram till jul med jäsning", säger Don Weaver. Harlan Estate var ett av första moderna kultvinerna som dök upp, åtminstone det första vineriet som satsade stort på just exklusivitet, och de kan med all rätt kalla sig ett kultvin. Kvaliteten är utan tvivel exceptionell - deras vingårdar ligger på bästa läge och ger frukt av extraordinär kvalitet. Efter Harlan Estate och en handfull

andra superviner har det poppat upp ett närmast oräkneligt antal viner som försöker kopiera den framgång som Harlan Estate har. Frågan är om det räcker med en obegränsad budget. Många bedömare menar att vingårdens läge är den viktigaste grundplåten till framgång. Kopior gjorda på fel ställe blir aldrig annat än (dyra) kopior av sämre kvalitet. Mot slutet av 1990-talet har Harlan Estate vuxit till att vara ett av de allra finaste vinerna i Napa Valley och Kalifornien. Tveklöst har Harlan Estate en unik terroir som sätter sin prägel på vinerna, med djup och stor komplexitet och en fin mineralitet. Egendomen är idag att betrakta som en av de allra finaste grand crus i Napa Valley (vingårdarna Eisele Vineyard, som ägs av Araujo, och Dalle Valle är två andra vingårdar att klassa som grand crus). Den stora uppmärksamhet som vinerna från Harlan har fått har skapat en större efterfrågan än tillgång. Det mesta av produktionen säljs via mejllistan, men allokeringen till varje kund är liten. "Hos oss är tyvärr även få flaskor att betrakta som mycket", säger Don och slår ut med armarna. Som egendomens manager ser han sin roll mer som att fördela än att sälja vinet. Vingården täcker 15.40 hektar och är fördelad över 24 lotter på sluttningar med alla tänkbara exponeringar som sol och vind i det område som Bill Harlan själv kallar filén av Oakville. I enlighet med Bill Harlans drift efter perfektion ligger vingårdarna på en höjd dit de svalkande kustdimmorna når, just här mellan 100 till 170 meters höjd). Vingårdar som badar i sol ger inte den finess Bill Harlan och hans team söker. Jorden består av en kombination av skiffer (den kallas här Franciscan Shale) och mörkt brunröd lerjord med alluviala inslag. Arbetet i vingårdarna sköttes till en början av konsulten David Abreu och hans team, men idag har man istället fyra heltidsanställda vingårdsarbetare. Vid skörd hyr man dock fortfarande in arbetare från David Abreu, som man anser är den bästa inom sitt område. Med tanke på den höga svansföringen, är det inte konstigt att man på Harlan Estate alltid söker de skickligaste medarbetarna och konsulterna. Det har man också råd med, priset har de senaste åren stadigt stigit från 250 dollar flaskan, till 350 dollar och har från årgång 2005 nått nivån 500 dollar flaskan. Redan 1998 började man anlita den franska världsvinmakaren Michel Rolland, framför allt för blandning. "Han är en enorm tillgång för oss, han reser ju 300 dagar över hela världen och har en överblick över vinvärldens bästa viner som ingen annan har - dessutom har en fantastisk begåvning att smaka viner och se hur de kommer göra sig i blandningar", säger Don Weaver och lägger till att Rolland kommer till Harlan Estate ett par gånger om året. "Solen och värmen är vår största tillgång, men också det största problemet", berättar Michel Rolland och menar att man alltid kommer att få god till högmognad i druvorna, men att man måste passa sig så att druvorna inte blir för mogna. "Visst bryr vi oss om diskussionen, men det är inte helt lätt att backa från den rikare och sötfruktigare stil som vi har blivit kända för", säger Don Weaver. Ett nytillskott i teamet bakom det storslagna vinet är Corey Empting. Han kom till Harlan Estate som praktikant redan 2001, men fick 2009 rollen som vinmakare. Huvudansvaret för vinframställningen sköts sedan 1988 av den begåvade och detaljfokuserade Bob Levy. Mina noteringar om 1990 Harlan Estate är sex år gamla, och troligen inte aktuella längre. Man hade förvisso gjort vin från de nyplanterade vingårdarna redan från primärskörden 1987, men inte funnit att de nådde

den nivå den kritiska Bill Harlan så innerligt strävade efter. Först 1990 fann han, Bob Levy och Don Weaver att de kunde stå för resultatet. Då vingårdarna ännu var unga, fick vinet inte det djup som senare årgångar skulle få. Dessutom bestod cuvéen av en ovanligt hög andel Merlot, eftersom man hade mer av den i sina först planterade vingårdslotter. Därmed mognade vinet fortare än de efterföljande årgångarna. I den mån det finns kvar flaskor ur den blott 300 lådor stora produktionen, bör de drickas ur inom ett par år från idag. Jag minns vinet som utmärkt, lite lättare i stilen än det jag sedermera skulle förknippa med vinet från Harlan Estate, men mer sensuellt silkigt än välstrukturerat. Den enda årgång jag inte har provat är 1991 Harlan Estate. Eftersom årgången som sådan är riktigt bra i Napa Valley, och jämfört med andra toppviner i Napa Valley och de efterföljande årgångarna av Harlan Estate, torde vinet vara moget och komplext, och alldeles utsökt att njuta av idag och de kommande fem till åtta åren. Resterande årgångar provades vid en serie vertikalprovningar under våren 2010, en del av årgångarna provades därför flera gånger. Vid provningarna framstod 1992 Harlan Estate (98 LGP) som ett av de allra mest komplexa och bordeauxliknande av alla viner i egendomens historia. Då jag har provat vinet tidigare, har jag gett det full pott, 100 poäng, men idag har den sista fraktionen i den långa eftersmaken börjat torka in en aning, varför poängen har reducerats litet. Poängen är i sammanhanget marginella - vinet är storslaget och imponerade på alla de som fick möjlighet att närvara vid provningarna. Ur glaset slår en fantastiskt läcker klassiskt ädelmogen doft upp, och valören är exakt densamma man finner i de allra största bordeauxvinerna. "Det här har alltid varit vår bordeauxårgång", säger Don Weaver och spricker upp i ett stolt och njutningslystet leende. Min egen gissning hade gått till Pauillac, och det är inte första gången dalgångens toppviner av den här årgången bjuder på sådana karaktärskvaliteter. Även om aromerna har nått full mognad, finns här fortfarande en fin fruktsötma kvar, närmast i en liten ton av vinbärsnickel, som ger hopp om ett liv på ytterligare tio år. Strukturen är också fortfarande fast och vital, om än moget polerad. Trots att 1993 Harlan Estate (93 LGP) är det svagaste kortet i den totala samlingen, är det ett av de mest imponerande vinerna från Harlan Estate. Här visar man med tydlig auktoritet att vingården är exceptionell, att arbetet i den är minutiöst och att vinmakaren Bob Levy är både skicklig och kompromisslös. Årgången var ovanligt besvärlig i det annars så fina klimatet i Kalifornien. Efter en varm början av våren, följde regn och kyla som störde blomningen, och med en lång och sval sommar med ett par extrema värmeböljor, nådde druvorna full sockermognad - men utan den rätta fenoliska mognaden. Bara de odlare som hade is i magen och skördade extra sent, lyckades göra bra viner. På Harlan Estate gjorde man förmodligen dalgångens allra bästa vin - jag kan inte dra mig till minnet att ha provat något bättre - i stort sett alla av de andra firmornas cabernetviner har torkat ut och är faktiskt tråkiga. Idag är vinet från Harlan Estate fullt moget, lite lättare än de andra årgångarna och därmed med en lite mer framträdande mineralton, och det har en väldigt fint nyanserad mognadselegans med nyanser av ceder, tobak och även en sval örtighet, som är typisk för egendomen. Det är, trots den oväntat fasta tanninstrukturen, ett vin som inte vinner på att lagras vidare - det bör drickas inom ett par

år. Allt sedan lansering har 1994 Harlan Estate (100 LGP) varit ett av de mest imponerande och komplexa av firmans viner. Det intrycket står kvar än idag, men numera har doft och smak tagit steget mot det mer bordeauxnyanserade stadiet - trots att här finns ett djup och en kraft som inte (eller åtminstone ytterst sällan) står att finna i de franska slottsvinerna. "För oss som odlare var allt perfekt under växtsången", berättar Don Weaver som förklaring på vinets absoluta balans och perfektion. Trots att vinet är 16 år gammalt, finns här fortfarande en släng kvar av den söta primärfrukten, som närmast kan beskrivas som sammetslen. Frukten bärs upp av en fint kittlande mineralton och en fast men mogen tanninstruktur, och hade det inte varit för att en liten nyans av fruktsötman i eftersmaken har börjat torka in, finns det inga spår av att det här vinet har nått sin absoluta mognadsperfektion. Drick det nu, och de närmaste tio åren. Det här är ett verkligt grand vin, hela sinnebilderna av den smak som Bill Harlan en gång drömde om när projektet började ta form i hans huvud. Ändå är Bill Harlans egen favorit 1995 Harlan Estate (98 LGP), och det går ju knappast att ifrågasätta. Årgången är allmänt sett alldeles utmärkt, men lite bortglömd eftersom den kom efter de storslagna 1992 och 1994, och lanserades i den veva som den stora och av Parker så hyllade 1997 skördades. Att årgången var relativt varm känner man i den fint moget mörka bärfrukten som ger sig uttryck i vinbär och blåbär, dock mer söt i aromen än i smaken, och den något värmande alkoholen i slutet av smaken. Ändå finns här en förtjusande komplex och nobelt bordeauxliknande ton av ceder, blyerts och sous bois, den ton av fuktig och multen skogsvegetation som ger vinet från Harlan Estate en så spännande doft. Det här är ett alldeles magnifikt vin - ett av de allra bästa i den tyvärr allför underskattade årgången. Med tanke på intensiteten och den ännu markerade (men mogna) strukturen, är det här ett vin som kan lagras i ungefär tio år till. Som ungt fann jag 1996 Harlan Estate (95 LGP) vara otroligt läcker, och visst är vinet det än idag - men när jag provar det idag har jag backat ett par poäng. Inte så att vinet på något sätt är svagt, tvärtom är det ett storstilat vin, men eftersmaken har börjat vika ner en aning och visar nu en liten bitterhet som inte fanns där då frukten var mer primär och yppig. Doften är ytterst delikat, fint mogen men ändå med en vital fruktighet med fina toner av svarta vinbär. Här finns också noter av tobak och ceder, och en liten nyans av valnötter. Tannin och mineral ger spänst i smaken, som har en god kropp och initialt generös frukt, men det är eftersmaken som bekräftar att det inte är en av de största årgångarna från domänen. Årgång 1997 blev både volymmässigt stor och i media hyllad som en av de allra bästa. Att 1997 Harlan Estate (98 LGP) blev en av årgångens hundrapoängare hos Robert Parker var inte oväntat, vinet var själva modellen för hur ett parkervin ska vara. Även om etiketten anger 14.5 procents alkoholhalt, skulle den reella styrkan snarare vara 17 procent - något som med tydlighet märktes i det unga vinet. Vid lansering var vinet massivt, koncentrerat fruktigt och närmast sötyppigt, med en värme i alkoholen. Stilmässigt låg det inte långt från ett portvin! Provat vid ett par tillfällen det senaste året, har vinet nu, nästan ett decennium senare, lite oväntat utvecklats till en absolut skönhet. Den solmogna frukten är alltjämt vital, men idag bjuder vinet på en större elegans, en fint rostad mognads- och jordnyans och en läcker hint av

valnötter. Texturen är silkig, men på inget sätt slapp - tvärtom finns här fortfarande struktur att hålla vinet intakt och uppåt på utvecklingskurvan under många år framöver. En solklar hundrapoängare är det inte - i alla fall inte i min gom - men steget dit upp är egentligen bara hårfint. "Visst fick vi 100 poäng av Parker för det här vinet, och det vill ju inte klaga på - men det är inte alltid de frukt drivna, fylliga och täta årgångsviner som han skriver upp som vi gillar allra bäst", säger Don Weaver och förklarar att hur makalöst balanserat detta mäktiga vin, har man ingen önskan att göra ett liknande vin igen. Om 1997 hade hyllats som årgång, var det värre ställt med 1998. På grund av det ovädret El Niño, blev årgången ovanligt sen, blöt och kall, och odlarna ställdes på hårda prov för att få druvorna att mogna. Med perspektiv till årgången, och med den flasklagring som vinerna nu har fått, är årgången inte alls så dålig som den först utmålades av framför allt frukthungrande amerikanska vinkritiker. "Det här var enda gången vi gjorde vinet uteslutande av Cabernet Sauvignon, och för att få druvorna att mogna, beskar vi rankorna så hårt att vi inte fick ut mer än 12-13 hektoliter per hektar", berättar Don Weaver och lägger till att man utförde bâtonnage under hela lagringen för att ge vinet en lite rikare kropp. Även om 1998 Harlan Estate (95 LGP) under många års tid var knuten, hård och stökig, fanns där hela tiden en för årgången ovanligt ren och mogen mörk frukt. Idag har vinet äntligen öppnat upp sig och har en rätt trevlig men inte storslagen frukt, till och med den för egendomen typiska komplexiteten har nu infunnit sig, om än i en lite mer försiktig form än i de stora årgångarna, och vinet är trots avsaknaden av den sötsilkiga frukten rätt trevlig. Trots det faktum att Harlan Estate har gjort ett av årgångens bästa viner, är det inget vin att lagra mer än upp mot tio till maximalt 15 år till. Det är något särskilt med årgång 1999, en av de finaste och mest balanserade men ändå inte så hyllad och uppskriven den borde vara. Med en ålder på drygt tio år är 1999 Harlan Estate (98 LGP) idag ett underbart välnyanserat och delikat vin. Doften är stor, djup och tät med en sinnligt läcker mörkfrukt, fortfarande driven av primäraromer som svarta vinbär och björnbär, men också med mer komplexa nyanser av valnöt och blyerts, fint integrerade ekfat med en liten hint av mörk choklad och snyggt diskreta spår av gräs. Tanninerna är myckna, men mogna och väldigt fint integrerade, och balansen är därför ypperlig. Direkt vid upphällning är vinet storstilat och nästan helt öppet, men med en halvtimme i karaff blommar vinet upp i en ännu större nyansrikedom. En god rekommendation är därför att ge vinet ett par års lagring till, åtminstone om man vill ta det på toppen av sin utveckling. Sett ur ett större perspektiv, har vinet en god potential till minst 10-15 års lagring till för att uppvisa full mognad och största komplexitet. Med en något svalare växtsäsong fick 2000 Harlan Estate (94-95 LGP) en mer finlemmad kropp och klassisk struktur jämfört med den i de intilliggande årgångarna, som det tyvärr faller mitt emellan. I enlighet med vad Don Weaver berättar om sitt vins drickfönster, bör det antingen drickas ungt, nästan nylanserat, eller ännu hellre nå en ålder om mindre sju eller åtta år innan det når sin första formtopp. Sedan brukar det bara bli allt läckrare! Just nu visar den här årgången på en stor komplexitet och elegans med fint sammansatta nyanser av både primärfrukt som svarta vinbär och björnbär, en svalt gräsigt ton, lite ceder och mandel

samt en intressant mognadston av korinter. Det är lätt att tillskriva vinet den fint komplexa doftbild man till vardags beskriver som bordeauxlik. I yngre årgångar är primärfrukten för dominant för att röja den typen av karaktärer. Denna årgång, samt de yngre, hade dekanterats ungefär en och en halv timma före servering - oavsett vid vilken provning de hade ställs upp - och helt klart hade de vunnit på den behandlingen. Nollnollan förväntas ytterligare utveckling under minst tio år framöver. I alla provningar, oavsett vilka andra viner det har ställs upp mot, har 2001 Harlan Estate (100 LGP) stått rakryggad i självklar auktoritet, det är helt enkelt ett monumentalt vin! Årgången kan närmast beskrivas som en dröm för båda odlare och vinmakare i Kalifornien, och viner på alla nivåer har visat detta. Färgen är närmast purpuropak och doften stor och mäktigt mättad av mörkmogen bärfrukt - ändå med en absolut perfekt avvägd balans och finess. Sina nio år till trots är vinet ungt och har fortfarande mycket mer att ge avseende utveckling och komplexitet, men allt sedan första dag har vinet bjudit upp till största njutning. Just det är en viktig aspekt i beskrivningen av ett stort, fulländat vin. Smaken är fyllig, liksom doften ung och fortfarande markerad av ungdomliga attribut. Att Bob Levy slog lagringsrekord med 21 månaders fatbehandling märks knappt - årgångens täta frukt har sånär som på en läcker fatkrydda helt och hållet slukat tanninerna och bitterheten från eken. Smaken är lång, silkig och nästan viskös, men tack vare den fina syran och de på tungan saltkittlande mineralnoterna är det balans och en förförisk textur som råder. Om något vin utöver 2005, 2001 och 1994 kan göra anspråk på att vara helt perfekt, är det den formidabla 2002 Harlan Estate (98-100 LGP), som har provats blint ett antal gånger de senaste åren, med i stort sett perfekt poäng varje gång. Det här är ett fortfarande ungt och tätt koncentrerat vin, intensiv gränsande till massiv med en underbart ren mörk bärfrukt som får delikat söt vanilj- och chokladkrydda av den nya dyra eken och dessutom den ton av svarta oliver som är så typisk för täta cabernetviner från prima jord i Oakville. I munnen upplever man en magnifik textur, silkig och närmast viskös av den djupt koncentrerade frukten, ändå med en sensuell elegans tack vare den närmast perfekt balanserade strukturen. Möjligen är alkoholen (15.5 procent) något framträdande, men den kommer tidens tand att runda av. Redan efter en timma i karaff börjar vinet utveckla än mer komplexa och sirliga kvaliteter som faktiskt inte ligger särskilt långt från den man finner i de exklusivaste vinerna från dagens Bordeaux, och den utvecklingen pågår under många timmar i karaffen. Den läckra och minst sagt förföriskt fina eftersmaken dröjer sig kvar i flera minuter. Nolltvåan från Harlan Estate kommer i slutändan att rankas som ett av de största vinerna någonsin från denna kaliforniska grand cru. Ett liv på ytterligare 20-25 år är att vänta. Att de inte talas lika mycket om årgång 2003 är inte att undra på. Med de vid tidpunkten för skörd ännu inte lanserade årgångarna 2001 och 2002 i färskt minne, och den extraordinära 2005 i faten när 2003 till slut lanserades, fick 2003 Harlan Estate (96-97 LGP) finna sig i att bli lite bortglömd. Vilket såklart är märkligt. En mindre upplyft årgång från Bill Harlans vingårdar är en drömgång för varje vinodlare med stora ambitioner. Såväl våren som resten av växtsäsongen var något svalare än genomsnittet, och därmed vann vinerna mer av den finess som uppskattas av den klassiska gommen mer

än av den typiskt amerikanska. Doften är stor, men inte lika djup och mättad som i toppårgångarna, istället med en stilfull gräsighet (elaka tungor påstår att det är en omogen nyans - så är det absolut inte!) som skänker vinet finesse. Dessutom är fruktigheten inte lika sötmogen, utan även den en aning större finstämdhet. Tack vare den nyanserat lättare kroppen, framträder syran och den kittlande tonen av bergsmineral något tydligare, vilket känns som en av årgångens tillgångar. Men nog finns här tillräckligt mycket frukt för att flirta med alla vindrickare som hyllar en god och mogen frukt. Jämfört med de andra 2000-talsårgångarna, är det här vinet att dricka redan nu, och upp mot 15 år eller mer från idag. Om 2003 var en lite svalare årgång, har 2004 Harlan Estate (95-96 LGP) fått en mycket större och mer fruktmättad doft och fylligare och djupare kropp tack vare den påtagligt varmare sommaren. Egentligen är en sval årgång i ett varmt klimat som Napa Valley att föredra, just för att vingårdarna knappast behöver mer sol och värme. Den söta frukten drar åt svarta vinbär, blåbär och björnbär, och i nuläget är den tydligt kryddad av lite rökiga fat, och visst har vinet i såväl doft som smak en värmande alkohol som har hoppat en bit över 15-procentsstrecket, och därmed känns vinet en aning yvigt just nu. Detta påtalades av flera provare vid de två publika vertikalkonvokningar som årgången ställdes upp i under våren. Samtidigt är vinet mer elegant och mindre alkoholvärmande än vad 1997 Harlan Estate uppförde sig för flera år sedan. Med tanke på hur fantastiskt väl nittiosjuan har utvecklats, finns det inga skäl att vare sig rata eller oroa sig över 2004. Det som behövs är några års ytterligare flaskmognad för att en mer typisk harlanelegans ska infinna sig. Att det talas gott om 2005 Harlan Estate (99-100 LGP) är inte konstigt, årgången verkar ha varit god mot väldigt många vinodlare i Napa Valley. Och är den det, ska Harlan Estate per definition var ett av årgångens allra bästa viner. Såklart är detta stora vin för ungt att fullt ut bedöma, den är fortfarande primärfruktigt massivt, men samtidigt alldeles enastående nyanserat. Vid de tillfällen vinet har provats, har det ur den täta mörkfrukten vuxit fram komplexa toner av ceder och blyerts, och att använda beskrivningen "bordeauxlik med stor klassisk komplexitet", är faktiskt fullt rimligt redan idag. Kroppen är medelfyllig, fast strukturerad med stadiga men mogna tanniner, en god syra och läcker mineralton som ger spänning i smakupplevelsen, och trots ungdomen andas det en fantastisk balans. Därtill har vinet en vidunderlig eftersmak. Det här är en skolboksmässig presentation av den unika terroir och känsla för vinmakning som gör Harlan Estate till det finaste vinet i Napa Valley, och Kalifornien. Fem års ytterligare flasklagring är att föredra, och baserat på hur magisk 1994 och 2001 är idag, talar man troligen om ett ytterligare positivt livsspann på 20-25 år till. Den ännu inte lanserade 2006 Harlan Estate (96-98 LGP) bjöd för lite mer än ett år sedan på en medelstor och förföriskt rent mörkbärig doft som hade absorberat ekfatkryddan på ett så fint sätt att endast en lite nyans av ceder och vanilj stod upp. Vinet var påfallande elegant och bordeauxlikt och väldigt fint sammansatt. Smaken är medelfyllig med en djup, mycket tät och koncentrerad mörk frukt, ändå torr och återhållet elegant på ett sätt som unga tappningar av detta vin sällan bjuder på. Av faten fanns en liten bitterhet, en gnutta vaniljsötma och en lätt rostad nyans som av bacon - men på ett finstämt sätt. Spontant upplevdes vinet,

tack vare kombinationen av stringens, struktur, syra och kraftfullt djup, som en kombination mellan 1994 och 1996, och det är rimligt att tro att denna årgång om drygt tio år kommer att bjuda på en stilfullt klassisk elegans. Ett stort vin ska ha en stor personlighet, och en tydlig känsla av sitt ursprung. För dem som köper vinerna är det också viktigt att kvaliteten är stabil, särskilt när det gäller så exklusiva viner som det här. Den unika svit med vertikalprovningar som ligger bakom den här artikeln, befäster ur alla aspekter det man som konsument ska kräva att ett vin på den här nivån. Harlan Estate levererar yppersta kvalitet oavsett årgång - 1993, 1998 och 2003 är tydliga exempel på att terroir och hantverk står över svåra eller ojämna årgångar. Kanske är det just egendomens terroir som ligger bakom det mest av magin. "Vi söker egentligen ingen jämnhet mellan årgångarna, vi vill framför allt låta vinet få ett uttryck för sitt ursprung, och därefter årgången - det enda vi kan göra är att försöka förstå och hantera de förutsättningar vi får varje år", säger Don Weaver. Men att fråga honom om hur han ser på vinet och årgångarna, och om möjligt vilken eller vilka årgångar han håller som bäst ger inget svar - trots att Don Weaver förmodligen är den i världen som har provat vinet allra mest. "Jag är helt fel person att fråga, jag blir förälskade i dem redan när de ligger i faten", förklarar han och ler. Så här görs Harlan Estate Druvorna skördas vid hög mognad, i regel är alla vinerier färdiga med skörden när Harlan inleder den, och man börjar redan vid femtiden på morgonen. Man har strålkastare på små vagnar som körs ut i vingården, och skördepasset sträcker sig fram till sju eller möjligen åtta på morgonen. Därefter sker en rigorös sortering av druvorna på sorteringsbord i vineriet, och alltid av samma personer som skördar. "Det stimulerar till att göra en riktigt noggrann sortering redan i vingården", förklarar Don Weaver. "Vi har fyra amigos som arbetar heltid med oss, men vid skörd och beskärning hyr vi in omkring 70 arbetare från vår vän David Abreu, och vi har nästan alltid samma team varje gång", fortsätter han. Att arbeta med samma personer varje gång, innebär att man kan hålla en jämnare kvalitet över åren. Eftersom man har ett 50-tal vingårdslotter med olika exponering och därför med druvmognad vid olika tillfällen, dessutom är mycket selektiv och bara skördar de allra mest perfekt mogna druvorna, sträcker sig skörden över 60 dagar! Skördeuttagen ligger vanligen kring 25-35 hektoliter per hektar. Efter sortering följer fullständig men försiktig avstjälkning utan att druvorna krossas och därefter ytterligare en sortering. Det slutliga vinet är alltid en blandning av de bästa som vingården förmår att prestera, men det är oftast uteslutande framställt av Cabernet Sauvignon (1990 hade en stor andel Merlot, och såväl 1997 som 1998 års viner innehöll cirka 20 procent Merlot och Cabernet Franc). Alla vingårdslotter vinifieras separat i små jästankar av fransk ek eller stål, alternativt direkt i de 225 liter små helt nya ekfaten, och macerationen kan ibland sträcka sig över 40-60 dagar inklusive en inledande cold soak. Därefter dras vinet över till hela nya franska medelrostade ekfat om 225 liter från tunnbindarna Sylvain och Taransaud för att genomgå malolaktisk jäsning och därefter lagring i 22-24 månader. Efter blandning, som alltid sker i samråd med Michel Rolland, buteljeras vinet utan att klaras eller filtreras. Vinlistan 1992 Harlan Estate 98 LGP 1993 Harlan Estate 93 LGP 1994 Harlan Estate 100 LGP 1995

Harlan Estate 98 LGP 1996 Harlan Estate 95 LGP 1997 Harlan Estate 98 LGP 1998 Harlan Estate 95 LGP
1999 Harlan Estate 98 LGP 2000 Harlan Estate 94-95 LGP 2001 Harlan Estate 100 LGP 2002 Harlan
Estate 98-100 LGP 2003 Harlan Estate 96-97 LGP 2004 Harlan Estate 95-96 LGP 2005 Harlan Estate
99-100 LGP 2006 Harlan Estate 96-98 LGP Importör är Divine, www.divine.se The Maiden Bakom varje
stort vin står ett andravin. På Harlan